

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον αριθμούντες χρόνον
την κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Εικοστή Σεπτεμβρίου κι' ἐνάτη,
μετὰ τόσους ἀγῶνας βαχέτι.

Ἦνθακόσα και χίλια κι' ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ και λεπτὰ.

Χίλια κι' ἕξη λογαριάζω
κι' ὅλο βίμαις σὲς ταιριάζω.

Τραγουδῶ τραγουδεῖ πόνου στὸν Διάδοχο τοῦ Θρόνου.

Λαὸς ἐξητωναύγασε κι' ἀπὸ καρδίᾳς ἐγάρη
σὰν εἶδε τὸν Διάδοχο τοῦ Θρόνου καββαλάρη
στ' ἄλογο τὸ περήφανο, τὸ χρυσοσελωμένο,
καὶ σ' ἄσπρα σκόνης σύννεφα σπαθὰτ' ἱσοκαμμένο.

Δὲν γύριζες ἀπὸ καπνούς με νίκαις δαφνηφόραις,
ἀδελφὰ δὲν ἔσεκλαβῶσες ἀπὸ δεσμὰ Σατράπη,
καὶ μὴτε κάστρα κέρδισες και προπατόρων χώραις,
μὰ κέρδισες με τὸν Στρατὸ τοῦ κόσμου τὴν ἀγάπη.

Κι' εἶπε με πόνο μέσα της γενεὰ πολυπαθοῦσα:

τάχα τοῦ Θρόνου τὸ παιδί
θ' ἀκούσω νὰ τὸ κελαιδῇ
καμμιὰ μεγάλη Μοῦσα;

Σ' ἐπαγγελίας τάχα γῆ
κι' ἑμένα δὲν θα φέρῃ;
τάχα θά' δῶ νὰ τὸ βλοπῇ
Παλαιολόγου χέρι;

Τότε ὅτῃς ἄκραις τῶν βουνῶν Ἰνερτίδες λευκοφόραις
θαβγούν γυναῖκες με παιδιὰ και τοῦ Ζαλόγγου κόραις,
τότε κι' ὁ κάμπος θὰ γενῇ δαφνώνας νὰ τὸ ράνη,
τότε κι' ἡ σκόνη γύρω του θὰ γίνεται στεφάνι.

Σκέψως ἀνηθρία και γλώσσα δραστηρία.

Φ. — Ἐπεὶ λοιπὸν σὲ μερικὸς ὁ νέος Κωνσταντῖνος
πῶς ἀνηθρία σκέψως πολλὴ τοὺς διακρίνει,
κι' εὐθὺς ἐσκέφθη, Περικλῆς, κι' αὐτὸς και σὺ κι' ἑμεῖνος
πῶς μία φράσις σὰν κι' αὐτὴ πραγματικῶς βαρύνει.

Κι' ἐκεῖν' ἡ πολυβούλητος τοῦ Διαδόχου φράσις
ἀφῆκε λέγουν ἐποχὴν,
και νοὴν κεντρίζει και ψυχὴν,
και τὴν ἀκοὴς ὅπου σταθῇ κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσῃ.

Μεγάλων φράσεων καιρός,
και πᾶς τὴν σκέψιν ἀνθρώπος
κι' ἔχων νοῦν τὴν κρίσιν.

Κάθε νοδρότητα ποτὲ
και σκέπτεται και μελετᾷ
τὴν ὑψηλὴν τὴν φράσιν.

Κι' ἐγὼ μεγάλος νικητὴς
μετὰ τὰς ψευδομάχας
ἐκπλύνομαι φερδὺς πλατὺς
στὸν καρφεὲ σὰν χάλας.

και σκέπτομαι τῆς σκέψεως τὴν τόσῃ ὀκνηρίαν,
ὅπου λαμπρύνει τῶν Ρωμῶν τὴν νέαν ἱστορίαν.

Ὁ σεβαστὸς Διάδοχος τὴν πέτυχε τὴν φράσι,
καὶ πιδανὴν πολλὸς καιρὸς καὶ χρόνος νὰ περάσῃ,
ποῦ θὰ σκεπτόμεθα γι' αὐτὴν σὲ θρόνους καὶ σὲ σπῆτια
ζητῶντας γιὰ τὴν σκέψι μὲς γαλόνια καὶ σειρήνια.

Τὴν ἐράσιν ἀε ἀκούσωμεν
τὴν νέαν τῶν καιρῶν,
καὶ τὴν χορδὴν ἀε κρούσωμεν
μὲ τόνον ὀκνηρὸν.

Κι' ἀε ψάλλομεν ἐγκώμια
τῶν εἰς τὰ πεζοδρόμια
πηγαινοερχομένων
καὶ χαύνως σκεπτομένων.

Καθένας τὴν ἀδράνειαν τῆς σκέψεως κηρύττει,
κι' ἀπὸ μ'προστά περνᾷτε
σεῖς ὅσοι κυβερνᾶτε,
καὶ σεῖς ποῦ σχολιάζετε καθεὶνα κυβερνήτη.

Ἄς ἔλθῃ μ'πρὸς φιλομειδῆς
κάθε λογὰς περιφραδῆς
καὶ γλωσσουκαμπανᾶτος,
ποῦ τὸν ὕμνει τὸ κράτος.

Καθένας ἐποχοῦμενος,
κάθε λαμπαδοχοῦμενος
καὶ κάθε κατηχοῦμενος
καὶ κάθε κατηγῶν
τὴν πλάσιν τῶν μαχῶν.

Ἄς ἔλθῃ σ'τὴν παρέλασιν ὁ κόσμος νὰ γελᾷσῃ,
κι' ἡ Ρωμῆοσύνη ἡ σύγχρονος ἐμπρὸς ἀς παρελάσῃ
μ' ὅλους τοὺς διαστίλους τῆς καὶ μ' ὅλους τοὺς ἐν τέλει,
μὲ καθεμία δόξα τῆς καὶ κάθε τῆς κουρέλι.

Ἄς ἔλθῃ μ'πρὸς νὰ τὴν ἰδῶ
καὶ ξένοστατος νὰ τραγουδῶ
μὲ σὲ τὸν στραβοκόνῃ
τὰς σκέψεις ποῦγεὶ κάνει.

Τὴν βλέπω νὰ στηλώνεται
μὲ λαμπερὴ Κορθὴν,
καὶ παῖι καὶ ἔαπλόνεται
'μπροστά σ'τὸν Παρθενῶνα,
καὶ λείει σ'τῆς κολώναις τοῦ μὲ μάτια νυσταγμένα :
σκεπθῆτε σεῖς γιὰ μένα.

Παῖζον τριγύρω τῆς βρολιᾶς
καὶ μ'πρὸς σὲ μνήματα παλῆα
τὴν βλέπω νὰ κοιμᾷται
καὶ δόξαις νὰ θυμᾷται.

Στὸν ὕπνῳ τῆς παρακαλεῖ
τοὺς τάφους ὁλοένα,
καὶ σὲ νεκροὺς κρυφομίλει :
σκεπθῆτε σεῖς γιὰ μένα.

Μὲ νῆρκος ἐμβατήρια
μέσκα σὲ κοιμητήρια
πηγαίνει νὰ φωλιάσῃ.

Κι' ὅλο προγόνους συναντᾷ
καὶ τρέχει σὲ σκιαὶς κοντὰ
νὰ τῆς σφικταγκαλιάσῃ.

Καὶ σκούζει καὶ παρακαλεῖ
μὲ χέρικα σηκωμένα :
ἀν εἴσθε πρόγονοι καλοὶ
σκεπθῆτε σεῖς γιὰ μένα.

Στὸν λαμπρὸ τὸν ἥλιο τῆς ἡ νέας Ρωμῆοσύνης
ἔαπλόνεται φαρδύ πλατεῖα
μὲ τὰ μεγάλα τῆς χαρτιάς
καὶ τὸν καρπὲ τῆς πίνει.

Ἢλιε, γιὰ μένα πάντοτε καὶ ῥῶς καὶ ἔστη νᾶχρς,
καὶ πάντα νὰ μοῦ πυρπολῆς
καὶ τὸ μαρὰ τῆς κεφαλῆς
καὶ τὸ μαρὰ τῆς ράχης.

Ἢλιε μου πολυζήλευτε, παρηγοριά μου μόνη,
χρυσὴ μου δόξα, νίκη μου, τουφέκι μου, κανόνι,
ποῦ δὲν ἀφίνει τὰ μαρὰ
σὲ σκέψεις βυθισμένα,
λάμπει, βασιλεὺς ψηλά,
καὶ σκέπτου σὺ γιὰ μένα.

Καὶ σὺ, τῆς δόξης οὐρανέ,
πανύμνητε καὶ γαλανέ,
ὅπου κανένας οὐρανὸς
δὲν ἔχει τέτοιο χορῶμα,
καὶ κάθε ξένος κεχηνῶς
μὲ χάσκον στέκει στίμα,

Σὺ, ποῦ μὲ κάνεις εὐτυχῇ,
ξαστῶνέ μου τὴν ψυχὴ
καὶ τὴν βολὴ μου ῥῶνα,
καὶ σκέπτου σὺ γιὰ μένα.

Τάφους προγόνων τῆς κλεινούς,
σκιάς, ἡλίου, οὐρανούς,
παρακαλεῖ γονυπετῆς
ἡ νέα Ρωμῆοσύνη
νὰ κάνουν σκέψεις ἀντ' αὐτῆς,
μὰ δὲν ἀκούν ἐκεῖνοι.

Κι' ἐμπρὸς σὲ ξένους πηλαεῖ
μὲ μάτια βουρκωμένα,
καὶ κλαίει καὶ παρακαλεῖ :
σκεπθῆτε σεῖς γιὰ μένα.

Ἐγὼ γιὰ Κόρδοно κι' Ἐλρὰ
καὶ κάλπικας ἀλαλάζω,
ἐγὼ παρῶ μὲ τὰ παλῆα
καὶ σκέψι δὲν ἀλλᾶζω.

Κι' οἱ κηδεμόνες τῆς στρυφνῆς
τὴν διόχουσι, λαοποδῶντι,
καὶ ξεκινᾷ γιὰ τὸ Δαρνὶ
καὶ τοῦ Δρομοκαίτη.

Κι' ἐκεῖ μὲ γνῶσι Μιχαλοῦς
καὶ μὲ μαρὰ στριμμένα
φωνάζει σ' ὅλους τοὺς τρελλοὺς :
σκεπθῆτε σεῖς γιὰ μένα.

**Νανούρισμα γλυκό γλυκό
μετά τὴν μάχην τοῦ Τσακού.**

Καὶ φρονιμεύουν οἱ τρελλοὶ
καὶ λὲν στὴν πακαρδέλα:
μόνον μὴ σκέψῃς ὀψηλὴ
σοῦ μένει, μάννα μας καλὴ,
πῶς νὰ τραβῇς κορδέλα.

— Ὁ σεβαστὴς Διάδοχος τὴν πέτυχε τὴν φράσι
γὰρ τῶν Ρωμηῶν τὴν κρασι.
ὁ σκέψῃς ἀδράνεια, τῆς σκέψῃς νωδρότης...
ἔγὼ βαρβάρικα, Φασουλῆ, σὺν Ἀθηναίῳς πρώτης
σέψῃ νὰ μεταβάλω
γὰρ τὴν καὶ γὰρ τὸ ἄλλο,
ὡς προτιμῶ συζῆται καὶ δίχως σέψῃ λίμα...
ὡς αὐτὸ μοῦ φαίνεται πῶς τῆς καὶ τὸ κλίμα.

ἔγὼ τὴν βλέπω, Φασουλῆ, τὴν Ρωμηοσύνην τώρα,
ὁ σέψῃς ἄλλον κερταρεὶ νὰ ζῇς ἡ λιμαδρά.

Μόνον μὴ σκέψῃς σφαδρὴ
τῆς δίνει κάπως δρᾶσι
πῶς εὐκολώτερα ἔμπορεῖ
τὸ Κεντριὰ ν' ἀδερῶται.

Μόνον γὰρ τοῦτο, μπουτυτὴ,
δρῶν τὰ μεγάλῃ της μολῆς,
καὶ ὁ κορδὸς τῆς ὁ πτωχὸς
τῆς δίνει σέψῃς συνηθῶς.

Καὶ βλέπωμε γὰρ Κεντριὰν,
ρουφετί καὶ ρεκοῦλα,
νὰ λειτουργῇ τὸ σκεπτικὸν
τοῦ κάθε ρεκοῦλα.

Ἡ Ρωμηοσύνη,
γὰρ εἰν ἂς γίνῃ.

μὴ δρῶσα σέψῃς
φαγὶ καὶ θρέψῃς,
ἀνετος πέψῃς,
καὶ τέλος σέψῃς
κοιλίας χορτάτης
καὶ ἐκλαμ προτάτης.

Καθ' ὅλ' ἀδράνεια,
σέψῃς καμμία,
καὶ πρὸς οὐράνια
καὶ πρὸς Ταμεῖα
πέταξ' εὐδαίμων,
μάννα πολέμων.

Φ.—Κρισίμους βλέπω τοὺς καιροὺς, ὁ κάρα νυσταλέα,
διὸ καὶ τηλεγράφημα γὰρ τοῖτους κατεπεῖγον
ἐκ τῶν Μεδόνων ἐστειλῇ στὸν Ἀντιβασιλέα
Πλατοῦτσας, πρῶνι βουλευτὴς καὶ μέλλων μετ' ὀλίγον.

Π.—Κρισίμους τοῦτους τοὺς καιροὺς καὶ ἐγὼ τοὺς βλέπω τόσο,
ποῦ μία σέψῃς μοῖραται... νὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

**Ὁ Φασουλῆς πολέμους ἀπὸ τῶν
ρεμδάξῃς στὰ πεδία τῶν μαχῶν.**

Ἴδου τὰ μέρη τὰ κλεινὰ, τὰ μέρη τὰ μεγάλῃ,
ποῦ πολεμοῦσιν ἰσχυρὰ καὶ καβέλια.

Ἴδου καὶ ὁ λόφος τοῦ Τσακού,
ἐκεῖ τὸ πυροβολικόν,
ἀριστεροῦθεν πεζικὸν
καὶ δεξιῶθεν ἱππικόν.

Ἐδῶ κυρίως ἐτρέξαν τρανὰς τῆς πρωταουσῆς
νὰ δοῖν τὰς συγκαρούσεις